

İZMİR

Haziran 2014

YUNUS EMRE

ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ YARATICI YAZARLIK BÜLTENİ

Mektup - Deneme

Ecdada Mektup

Sultanım ,
Zat-ı hallerin haber almaya , seni yaşamaya , seni yaşatmaya geldim... Gördüm
ki tam teslimiyet ve iman gücüyle
nice zorlukların üstesinden gelinebiliyor. Nice yerler , nice gönüller , nice İstanbullar
fethediliyor. Dört kıtaya
yayılmış kocaman bir imparatorluk ancak böyle sağlam bir iradeyle yönetilebilir,
yıllarca dünyaya hükmedebilir.

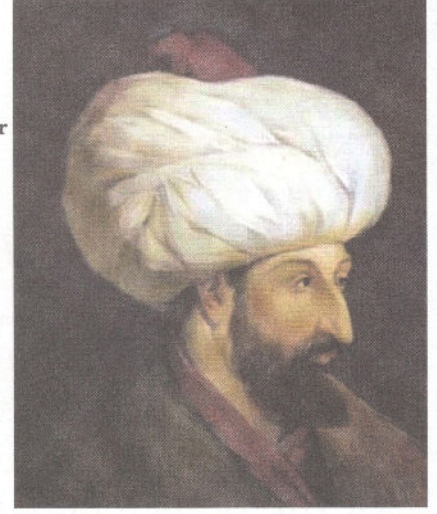
Hz. Peygamber'in (s.a.v)"İstanbul muhakkak fethedilecektir onu fetheden
kumandan ne güzel kumandandır.
Onu fetheden asker de ne güzel askerdir." Sözü'nü muhatap alarak o medeniyetler
şehri İstanbul'u fethetmek...

bu değil miydi zaten senin gibi bir Osmanlı ceddine yakışan?
Bu değil miydi büyük imparatorluğun üstünlüğünü tamamlayan?

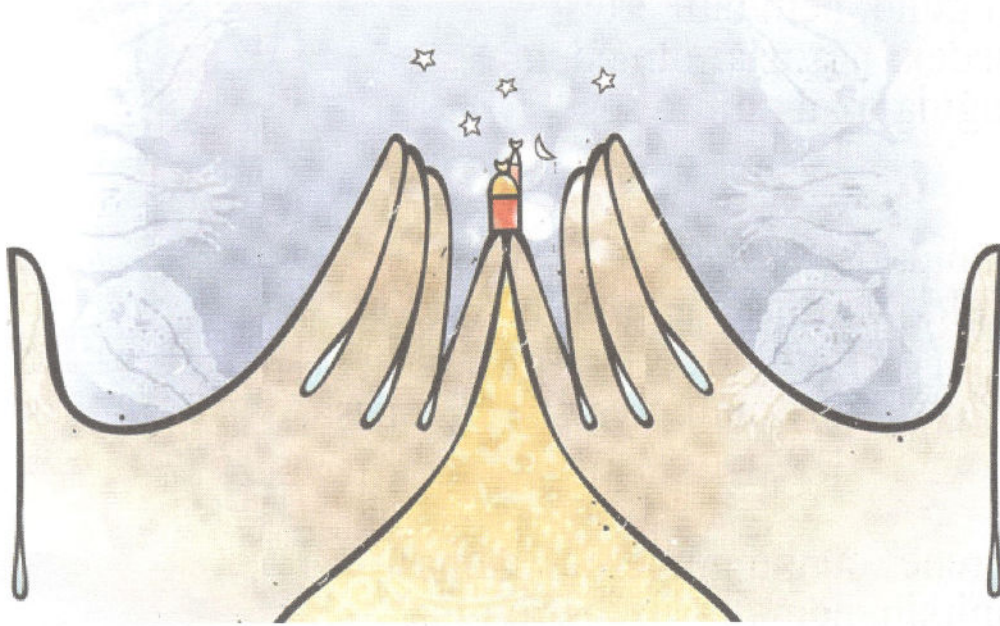
Gençliği cihada adanmış, muhteşem zeka ve insaniyet duygusuyla tüm dünyaya
üstünlüğünü kabul ettirmiş

bir zata rastlamak çok zor olacaktı belki de. Ancak her anı insanlığa fayda sağlamakla geçen ömrün ben ve
benim gibi birçok geçte hayranlık uyandırmış ve ecdadımızın en büyük örneğini teşkil etmektedir. Ne var ki
insanoğlu zaman zaman gaflete düşüp mazisini unutabiliyor. Ama sen yine de İstanbul'u ve bizi bıraktığın gibi hatırla .

Sultanım cennette fethedilecek yerler seni bekliyor.

Süleyman Kocabıyık 12-F

ARDA KALAN

İşten yeni geldi, yorgunluk var üzerinde.
Ayakları da su toplamış, e biraz da acıkmış gibi. Biran önce eve gelmek istemiş belli.
Bırakıvermek istiyor kendini.
Dayanamıyor daha fazla. Engel olamıyor içindeki yağmura, taşıveriyor nehirleri.
Kaçamıyor bu sefer, kapılıyor akıntıya. Kalbindeki siyahlar yıkıyor bu gece.
Veda ediyor geçmişine, vazgeçiyor sonbaharın verdiği hüznle dökülen yaprak olmaktan.
Gün doğuyor gece ölmüş oluyor çoktan.
Geriye kalan:
Bir yağmur sonrası ıslak kaldırımlar.

Feyza Çolak 11-C

OTOBİYOGRAFİ

Karın etrafı beyaz örtüyle kapladığı, soğğun dondurucu bir boyuta ulaştığı bir ayda 15 Şubat'ta doğmuşum.

Naçizane bir ailenin ortanca üyesiyim.

Gözlerimi açtığımda karşımda heyecanlı gözlerle bakanları tanımaya çalışıyorum. Göbeği vücuduna hükmeden, saçları ağarmış, güldüğünde şakakları kat kat olan adam. Sanırım o adam benim babam. Yanında da yatan, gülmeye mecali kalmamış, uykusuzluktan gözleri yarı acık olan kadın da annem olmalı. Babamın yanında sürekli soru sorar vaziyette olan çocuk da kim acaba? Tabi ya. Abim o. Hafif kıskançlıkla "Baba o bebek kim?" , "Baba niye konuşmuyor?" diye abes sorular soran çocuk da abim...

Aileme gelince biraz da onları tanıyalım:

Çocuklarını dondurucu soğğun, bunaltıcı sıcaklığın, her türlü zorluğun bile yıldırmadığı, ailesinin boğazından haram lokma geçirmemek için her zorluğa göğüs geren, ailesi için her fedakarlığa katlanan babanın kızısıyım ben. Öyle her zorluk yıkamaz beni.

Dünyalar güzeli annem... onu anlatmaya satırlar yetmez. Lügatim da yok annemi anlatacak kelimeler. Nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Züleyha'nın Yusuf 'a duyduğu aşk gibi seviyorum annemi. Züleyha, Yusuf 'a mektup yazmaya başladığında Yusuf diye başlayıp Yusuf diye bitirmiş. Bakmış lüğatinde Yusuf 'tan başka kelime yok. Tıpkı benim anneme hitap şeklim gibi. Anne...

Dünyalar tatlısı birde abim var. Sevgimi dışa vuramasam da ona duyduğum saygı , sevgi her zaman içimde.

Ta derinlerde...

Unutmadan bir de kız kardeşim Esra var tabi... Evimizin neşe kaynağı, cimcimesi. Benim doğumumun ardından ağaçlar dokuz kere daha yaprak dökmüş, ardından o cimcime dünyaya gelmiş.

Yedi yaşına kadar uslu , efendi , örnek gösterilen çocuk imajındaymışım. Taki birinci sınıfa başlayana kadar. Sanırım yedi yılın patlamasını yaşamışım okula başladığımda.

Mahallemizdeki 15.Kolordu İlköğretim Okul' una kaydımı yaptığım ilk gün değişime adım attığım ilk günümüdü.

Havasından mıdır , suyundan mıdır bilinmez ama sanırım kabuğumu kırmak için okula yazılmamı beklemişim.

Birinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar hocaların yaka silktiği öğrenciymişim; ama çocuğuz daha. Yaramazlık yapmayacağız da ne yapacağız yahu sekizinci sınıfın sonunda hiç istemediğim halde sırf puanım tuttu diye evimize bir saat uzaklıktaki İzmit Yunus Emre Anadolu imam hatip lisesi' ne kaydımı yaptırmaya gittiğimi dün gibi hatırlıyorum. Ramazan ayıydı.

Tepede kavurucu sıcak, susuzluktan dili kurumuş bir vaziyetteydim. Allah'ım tam bir Çin işkenceşi.

Ama şimdi düşünüyorum da ne aptalmışım o düşündüklerimi düşünürken. Allah'a şükürler olsun ki şuan bu okulda bu öğretmenlerle birlikteyim.

Tam üç yıl geçmiş kaydımı yaptırılı. Zaman su misali...

Ve şimdi buralardayım

Bütün güzelliklerin merkezindeyim!

Saliha TOPRAK 11-C

ÇANAKKALE'YE YOLCULUK

O heyecanla beklenen büyük gün sonunda geldi. Evet yarın Çanakkale'ye gideceğiz. Şimdiden başladık hazırlıklara. İçim kıpır kıpırdı, yerimde duramıyordum. Annemle birlikte eşyaları hazırlarken akşam da oluvermişti. Artık uyumalıydık çünkü Yarın bizi upuzun, heyecanlı bir yolculuk bekliyordu. Yarın için hayaller kurarken uyuyakalmışım.

Sabah çok güzel bir güne uyandık. Kuşlar cıvı cıvı ötüyor, güneş adeta gülümsüyordu bize. Artık yola koyulup yeni yerler görme zamanı gelmişti. Yola çıktık ve etrafı izlemeye başladık. Giderken yemyeşil tarlaların içinde ayçiçekleri karşılıyordu bizi. Yeşil tarlaların arasında sapsarı çiçekler mükemmel görünüyordu. Saatler süren yolculuğun ardından sonunda üzerinde Çanakkale yazan bir tabela çıkmıştı önümüze. Mutluluktan, sevinçten havalara uçmuştum.

Evet sonunda gelmiştik. Gezip gördüğümüz yerler çok güzel yerlerdi. Bazı yerleri hüznün, yaşanmışlık, dert, tasa kokuyordu. Evet onların tek derdi, tasası yurdu kurtarmaktı. Evet yaşanmışlıklar vardı, hüznü vardı.

Bazı yerler ise mutluluk veriyordu insana, gurur veriyordu. Onların hepsi bir kahraman ve biz şu anda kimlerin sayesinde buralardayız unutmadık, unutturmayacağız. İlk defa gitmişim Çanakkale'ye. Çok güzel bir şehirdi. Denizi ayrı bir mavi, gökyüzü ayrı.

Dağları, tarlaları ayrı bir yeşildi. İnsanın bu şehirden çıkması gelmezdi. Bütün gün gezdim ve hiç sıkılmadım. Yeni yerler görmek çok güzeldi. Hele bu buram buram tarih, vatan sevdası, kahramanlık kokan bir şehir olunca daha da güzel oluyor.

Evet ben hiç ayrılmak istemesem de bu şehirden artık gitme vakti gelmişti. Hüznü çökmüştü, mutsuzluk kaplamıştı bir an beni. O şehirden gitmeden son bir kez bakımı etrafa bir sürü fotoğraf çekildim. Son bir kez çektim o kokuyu içime. Ya yola koyulmuşuk artık. Geri döndüğüm için üzgündüm. Ama o şehri görmek çok mutlu etmişti beni. Gelecek yaz bir daha gitmek için söz almıştım baba'dan ve bir dahaki tatili iple çekiyorum artık.

Asiye ÖNCÜ 10-C

TRABZON
HASANOĞLU CEMİL
DOĞUM : 1892
YAŞ : 23

AYDIN
MEHMETOĞLU FATİH
DOĞUM : 1894
YAŞ : 21

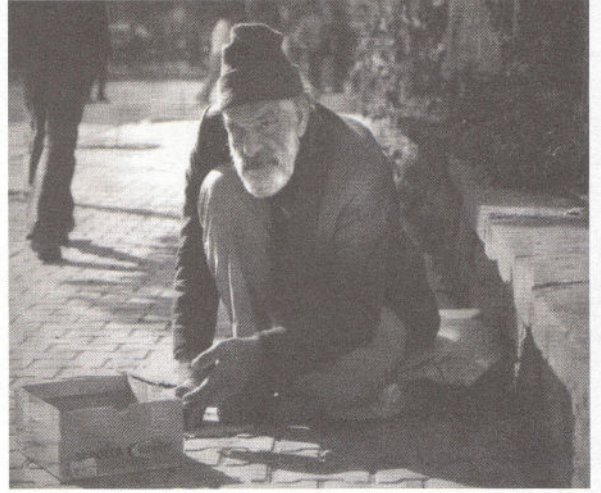
DİYARBAKIR
MERDANOĞLU BARAN
DOĞUM : 1895
YAŞ : 20

Hikaye - Film Tanıtımı

KÖR ADAM VE DİLENCİ

Gözleri görmeyen bir adam evinin geçimini sağlayabilmek için çalışmak ister. Yakınları buna gerek olmadığını söylese de o kimseye muhtaç olmadan yaşamak istediğini söyler. Ailesi için elinden geldiğince bir şeyler yapmaya çalışır. Görme yetisini kaybetmesi işini zorlaştırırsa da, o hiçbir zaman bunu bir engel olarak görmez. Dışarıdaki insanlar, bu adamın çabasını takdir eder ve onu desteklerdi. Bir iki edindiği dost zaman zaman ona yardım eder , fakat adam ısrarla buna gerek olmadığını dile getirir çoğu zaman da yardımları geri çevirirdi. Herkes bu adamı fazlasıyla severdi. Bir gün bu adam her zamanki gibi erken kalkıp işine gitmek üzere yola çıkar. Duyduğu sesler üzerine dilenmekte olan bir adam olduğunu anlar . Bulunduğu yere oturur ve adamla konuşmaya başlar :

“Gözlerimin görmediğini anlamışsındır. Dile getirmeme gerek yok. Yine de sabahları erkenden kalkar iş yerine giderim. Bana ne iş verirlirse elimden geldiğince yapmaya gayret ederim. Evet gözlerim görmeye bilir ama ellerim ve ayaklarım tutuyor bunu bilir ben buna şükrederim. Şimdiye kadar hiç dilenmedim böyle bir şeyi ise kendime oldum olası yediremedim. Senin de benim gibi bir kusurum olabilir ama bu çalışmana engel değil .”
Kör adam yaptığı konuşmadan sonra ses gelmeyince kalkıp işine doğru yola devam eder . Ertesi gün aynı yerden geçerken aynı sesi işitir: “Roman , öykü , hikaye , her türlü kitap bulunur ...”

Şeyma YILMAZ 11-D

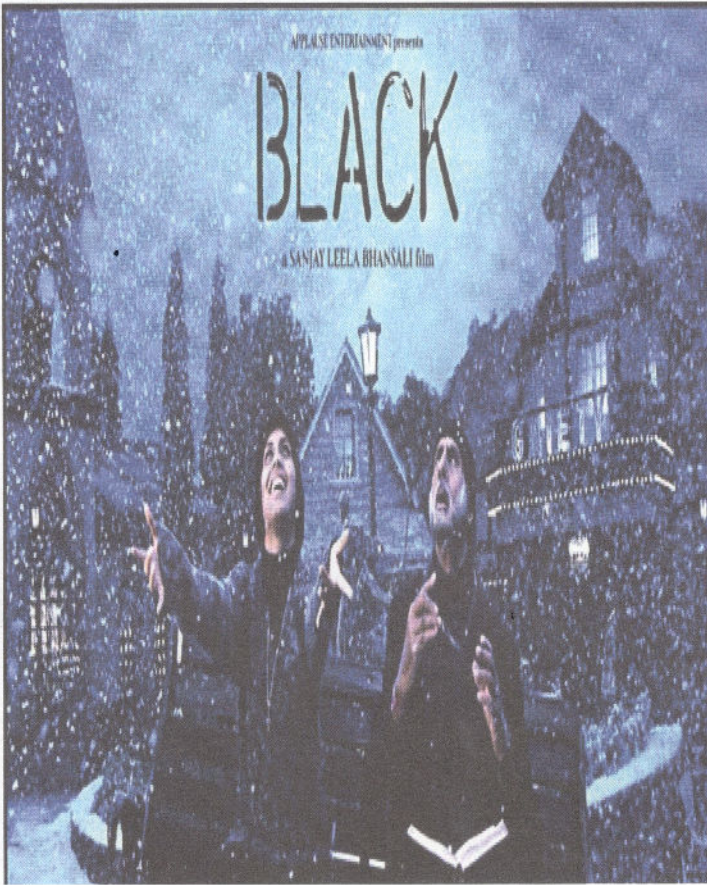
BLACK

Kar yağıyor, soğuk ve sessiz, karanlık her yer. Hislerim yok olmuşçasına hissizim , ne mutlu olabiliyorum ne de ağlayabiliyorum , acılarıma rağmen. Düşmüşüm . Uzattım elimi anne ! Anne gel kaldır beni. Göremiyorum renkleri , duyamıyorum nağmelerin eşsizliğini ama biliyorum var hepsi birkaç adım ilerde belki, ama görmüyorum , ya orada değiller gerçekten ya da ben bulamıyorum .

Birine söylesem , yardım istesem , bağırsam; ama yapamıyorum , uğraşıyorum ama çıkmıyor sesim , kendimi ifade edemiyorum, ya da bana öğretmediler konuşmayı kelimeleri , harfleri , adımları ; evet adımları dahi bilmiyorum .Karanlıktayım elim kolum bağlı korkuyorum :

“IŞIK GETİRİN”

Hayrunisa ŞİMŞEK 10/B

SİZCE EĞİTİM NEDİR?

Evet, sizce eğitim nedir? Bugün öğrenip yarın unuttuğumuz , o ne işe yaradığını bilmediğimiz bilgiler mi ? Ezberlediğimiz anlamsız formüller mi?

Yoksa sabah akşam çözdüğümüz testler mi? Birkaç dakikanızı bu konuya ayırın ve kendinizi sorgulayın. Eğitim deyince aklınıza neler geliyor? Daha da önemlisi, eğitimin sizin ve başkalarının üzerinde bıraktığı izler neler? Onları sorgulayın

Hani hep derler : “Okuyanla okumayan bir olur mu ?”

Gerçekten de öyle mi? Peki ya eğitimsizlik?

Sel suları yine çocukları yutmuş. Bundan daha büyük cahillik olabilir mi ?

Eğitim demek, akıl demek. Peki dere yatağına kurulan mahallerin neresinde akıl var.

Eğitim ,her şeyin ötesinde , kişinin yaşadığı topluma uyumunu sağlar ve yaşamla mücadelesini geliştirir. Ama sanki bizde her şey tam tersi yönde geliyor. Kağıt üzerinde her şey yolunda gibi .

Sorulduğunda belki de bırakın eğitimin temel hedeflerini,

söylediklerimizin de tam tersini yapıyoruz. Oysa eğitimle kazandırılmak istenen en temel alışkanlık , bilginin sürdürülebilir bir uygulamaya dönüşmesidir.

Olumlu ya da olumsuz her şeyin kökünde eğitim var. Diğer tüm nedenler ondan sonra gelir.

İnsanı ve toplumları rezil de eder, vezir de...

Merve BÜLBÜL 11-F

MAZİAŞK

Yıllar sonra tebessümü bırakıp hatırlayacaksın,
Belki de çocuk gibi küseceğim sana,
Biliyorum, kolay olmayacak bazen üzeceğim seni,
Bazen de ansızın gülüşünü fotoğraflayacak gözlerim,
Her gün gözyaşarımla sulanmış yüreğim ektiğini biçiyor
Soğuk mevsimler geçiyor,
Tek başına takvimleri dilimleyen ben,
Gidenler de orada, kalanlar da,
Gidenlerden kalanlarda duvardaki resimler.
Biliyorum, kolay olmayacak esmeye küsmüş rüzgar olman,
Mevsimler geçiyor, sen solmaya yüz tutmuş,
Belki karla karışık yağarsın yüreğime,
Belki de yüreğimin soğukluğunda açarsın nazlı bir kardelen gibi.
Biliyorum kolay olmayacak bir çocuğun kırık yüreğini avuçlamak,
Belki de için yanarken suyla kavuşmak istemezsin,
Ve koskoca hayatta yalnız kalmışsın,
Yine mevsimler geçecek, harlanmış aşkın küllerinden sıyrılıp,
Yepyeni umutlara merhaba diyeceksin, merhaba nazlı kardelen merhaba.

Merve MEHVEKULE(9-E)

